"विश्वमेनाननु प्रजायते। ब्रह्मणः सायुज्यꣳ। सलोकतां यन्ति। एतासामेव देवतानाꣳ सायुज्यम्। सार्ष्टिताꣳ समानलोकतां यन्ति। य एतदुपयन्ति। येचैनत् प्राहुः। येभ्यश्चैनत् प्राहुः" इति॥ ८॥ 'ये' मनुष्याः 'एतत्' सहस्रसंवत्सरसत्रं 'उपयन्ति' अनुतिष्ठन्ति, 'ये' च अध्यापकाः एतद्ग्रन्थजातं 'आहुः'। 'येभ्यः' च शिष्येभ्यः एतद्ग्रन्थजातमाहुः, एताननुष्ठातॄनध्यापकान् शिष्यांश्च 'अनु'सृत्य'विश्वं' 'प्रजायते'। तत्रानुष्ठातारः साक्षाद्विश्वस्य कर्त्तारः अध्यापकास्तदनुष्ठानद्वारा कर्त्तारः शिष्यास्तु प्रथमतस्तदनुष्ठान-प्रकारान्तरं विदित्वा तथानुष्ठाय पश्चाद्विश्वस्य कर्त्तारः तदेवं साक्षात् परम्परया वा तान् सर्व्वाननुसृत्य विश्वं प्रजायते। किञ्च देहपातादूर्द्ध्वं 'ब्रह्मणः' चतुर्म्मुखस्य, 'सायुज्यं' तादात्म्यं, 'सलोकतां' समानलोकनिवासं, वा प्राप्नुवन्ति। किञ्च 'एतासामेव' आदित्यानां 'देवतानां', 'सायुज्यं' तादात्म्यं, 'सार्ष्टितां' समानैश्वर्य्योपेतत्वं, 'सलोकतां' समानलोकनिवासं, वा प्राप्नुवन्ति। तत्र कर्म्मानुष्ठानात् वृत्तितारतम्यानुसारेण फलभेदो द्रष्टव्यः। यदेतद्दर्शपौर्णमासादि सहस्रसंवत्सरान्तं कर्म्मजातमुक्तं, तस्य सर्व्वस्य वैकल्यपरिहारार्थं पुरुषार्थपर्य्यवसानार्थञ्च दर्शयितुं परतत्त्वप्रतिपादकं प्रणवमन्ते पठति ओमिति। अतएव महर्षय आहुः——

यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपो यज्ञक्रियादिषु।
न्यूनं सम्पूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युतं॥